

Col·legi d'Arquitectes
de Catalunya

NOTA DE PREMSA

Una exposició i un llibre reten homenatge a l'arquitecte modernista Joan Rubió i Bellver

El catàleg de la mostra inclou l'edició facsímil del llibre *La Catedral de Mallorca* escrit per l'arquitecte i publicat l'any 1912

Barcelona, a 27 de novembre de 2007.- El proper dijous 29 de novembre el Col·legi d'Arquitectes de Catalunya (COAC) i el Col·legi Major Ramon Llull (Universitat de Barcelona) presenten l'exposició *Joan Rubió i Bellver: arquitecte modernista* i el corresponent catàleg, que explica detalladament i, com a part essencial de la seva obra, les torres urbanes que l'arquitecte va construir a Barcelona. L'exposició està comissariada per Montse Lavado, amb la col·laboració de Manuel de Solà-Morales i Rubió. Coincidint amb la inauguració de l'exposició, es descobrirà una placa amb el nom de l'arquitecte a la Capella del Col·legi Major.

L'homenatge s'iniciarà amb una conferència a càrrec de Manuel de Solà-Morales i Soledad Liaño sobre "Les onze torres de Rubió i Bellver" i "Rubió i Bellver a Mallorca" (20 h), que donarà pas a la inauguració de l'exposició a càrrec de Lluís Comerón, vicedegà del COAC, i del rector de la Universitat de Barcelona Marius Roviralta. La presentació del llibre *Joan Rubió i Bellver: arquitecte modernista* anirà a càrrec del seu autor Manuel de Solà-Morales.

L'exposició recull, en 31 grans banderoles, els aspectes més significatius de l'obra de l'arquitecte i repassa les onze torres que va construir a Barcelona i la seva obra a Mallorca, així com la seva intervenció al recinte de l'Escola Industrial i a la Residència en particular. Tanmateix, mostra obres originals com ara el penó del Sometent, disseny de Rubió cedit pel Museu Etnogràfic de Ripoll, els diplomes dels dos concursos anuals d'edificis de l'Ajuntament de Barcelona i diverses cartes i fotografies procedents de l'Arxiu Històric del COAC. També s'exposen instruments de l'estudi de Rubió i aquarel·les i litografies que pertanyen a la seva família.

A finals dels anys 20, Joan Rubió Bellver (Reus 1871 - Barcelona 1952), arquitecte que fou de la Diputació, va adaptar l'antiga Escola d'Agricultura, dins del recinte de l'Escola Industrial, per al seu ús com a residència d'estudiants. Coincidint amb el 80è aniversari, es ret homenatge a l'arquitecte Rubió a través d'una exposició i el corresponent catàleg. El llibre recull, a més dels materials expositius, diversos textos de coneixedors de l'obra de Rubió, i la reproducció facsímil de "La Catedral de Palma", text original de l'arquitecte impossible ja de trobar a les llibreries. L'homenatge inclou dues conferències, la primera de Manuel de Solà i Soledad Liaño (29 de novembre, Col·legi Major Ramon Llull, 20 h), i la segona de Mireia Freixa i Raquel Lacuesta (17 de desembre, Col·legi Major Ramon Llull, 21 h).

La mostra *Joan Rubió i Bellver: arquitecte modernista* romandrà oberta al públic del 29 de novembre al 22 de desembre i del 7 al 31 de gener de 2008 al Col·legi Major Ramon Llull (Recinte Universitat Industrial. Compte Urgell 187. Planta baixa. Barcelona). L'horari de visita és de 10 a 20 h. L'accés és lliure i gratuït.

FITXA DEL LLIBRE CATÀLEG

Títol: *Joan Rubió i Bellver: arquitecte modernista*

Directors de l'edició: Manuel de Solà-Morales i Rubió, Montse Lavado, Mireia Freixa

Amb textos de: Nemrod Carrasco, Manuel de Solà-Morales, Pere Joan Ravetllat, Carme Ribas, Antoni de Moragas, Antoni Marí, Oriol Bohigas, Jordi Sardà, Soledad Liaño, Mireia Freixa, David Ferrer.

Edita: Col·legi d'Arquitectes de Catalunya

Documentació original: Arxiu Històric del Col·legi d'Arquitectes de Catalunya

ISBN: 978 84 96842 12 0

Idioma: Català

Edició: Novembre 2007

EXTRACTES DEL LLIBRE

“Joan Rubió i Bellver: una figura clau del modernisme català”

Nemrod Carrasco. Universitat de Barcelona

Parlar del llegat històric del Modernisme, per a alguns, pot semblar una obvietat, ja que es tracta d'un corrent arquitectònic molt proper. (...) D'altra banda, tot i ésser una cosa ben present per a una part de gent del carrer, molt pocs poden dir realment què és. Si per a uns el Modernisme és Gaudí, amb la seva fantasia arquitectònica, o Domènech i Muntaner, amb els seus projectes goticitzants i, a la vegada, maquinístics, per a d'altres és la nova concepció de l'ús de l'arquitectura, destinada a un servei més popular. (...)

Fins a la dècada dels setanta no apareixen els primers estudis significatius sobre la tasca feta per alguns dels seus companys de viatge. És en aquest context d'inflexió dels estudis historiogràfics que, l'any 1975, Enric Jardí edita la primera monografia sobre Puig i Cadafalch i Ignasi de Solà-Morales publica la seva tesi doctoral Joan Rubió i Bellver y la fortuna del gaudinismo. (...)

Recuperar la figura de Rubió no deixa de ser, doncs, un deure indefugible, ja que la comprensió de la seva obra és una de les claus per a reconsiderar les possibilitats discursives inscrites en el Modernisme arquitectònic. (...) Algunes de les seves construccions, com la Casa Golferichs (1901), la Casa Roviralta (1903), els seus edificis dins de l'Escola Industrial de Barcelona (1912) i l'Asil del Sant Crist, d'Igualada (1941), o fins i tot moltes de les seves publicacions especialitzades, com ara els “Conceptos orgánicos, mecánicos y constructivos de la Catedral de Mallorca” (1912), haurien de continuar sent obres i textos de referència o de consulta per part d'estudiosos o del gran públic. (...).

“Les onze torres de Rubió i Bellver. 1900.1910”

Manuel de Solà-Morales i Rubió

Joan Rubió va arribar a Barcelona el setembre del 1886, amb la voluntat de fer-se arquitecte. Tenia quinze anys i venia de Reus. Set anys després, l'estiu del 1893, acabava la carrera a l'Escola d'Arquitectura de Barcelona, on havia avorrit els programes acadèmics, però admirant l'exemple de molts dels seus mestres i companys: "el gran Domènech", "el delicat Gallissà", i "l'esperit enginyosíssim d'un Guastavino i el d'un exacte Granell... Entra, però, a treballar amb Antoni Gaudí, compatriota reusenc, i el troba treballant els projectes del convent de les Teresianes del carrer de Ganduxer, el palau del bisbe Grau (també reusenc) a Astorga (Lleó) i amb l'inici de la Sagrada Família.

La sotragada devia ser forta. El contrast amb els seus mateixos projectes com a estudiant, eclèctics i convencionals, resultat, segurament, de la direcció estilística que els professors requerien, és total. Rubió reconeix la seva rebel·lia en aquelles formes orgàniques i estructurals, en el protagonisme del color i de la corba, en la sensibilitat dels materials expressats lliurement en formes noves i lluny de les simetries i les regularitats clàssiques, lluny sobretot de l'ordre horitzontal renaixentista o de l'equilibri neoclàssic. Hi veu, també, l'esforç d'una arquitectura que reconeix les arrels tel·lúriques de la pedra i del ferro, el rajol i del vidriat, la lògica d'economia artesana, l'austeritat de símbols i el rebuig de la pompa, tan naturals de la seva terra.

En acabar la carrera tenia vint-i-dos anys. Al mateix temps que xucla del mestre inspiració creativa i amor a l'ofici, Rubió s'endinsa en la visió cultural i política de l'arquitectura. (...) Amb Rubió havien començat Josep Puig i Cadafalch (titulat del 1891), Jeroni Granell (també del 1891) i Lluís Muncunill (del 1892) tot formant una generació que hauria de marcar l'arquitectura de Catalunya com el primer grup de deixebles modernistes, vint anys després que ho fes Domènech i quinze anys després de Gaudí. Serà al decenni següent (1900-1910, dècada de l'esplendor modernista) quan Rubió projectarà onze cases que marcaran l'arrencada de la seva carrera professional independent i una aportació notable a l'arquitectura residencial catalana i a la forma de creixement de la ciutat de Barcelona. En aquests primers deu anys del segle, l'arquitecte configura una actuació original i única, acumulant altres tantes obres, d'emplaçament i programa innovadors.

Són encàrrecs que li arriben per la confiança d'algunes relacions personals i també, d'altres, probablement, derivats del mateix taller d'en Gaudí, on el prestigi del jove arquitecte ja era creixent. Es tracta de "torres" o "xalets" dedicats a residència de famílies benestants, que proposen la fórmula nova de l'habitatge fora ciutat (de la ciutat compacta), tot buscant la torre amb jardí com a opció de tranquil·litat i de contacte amb la vegetació, i com a imatge de representació social. (...)

[Clica aquí per descarregar-te imatge de la portada](#)

Per a més informació:

Departament de Comunicació - Col·legi d'Arquitectes de Catalunya
Plaça Nova 5. 08002 Barcelona. Tel: 93 306 78 45. A/e: comunicacio@coac.cat